

עמ"ת 18509/09 - יעקב פרזון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עמ"ת 14-09-18509 פרזון(עוזר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט מרדכי לוי
העוורר יעקב פרזון
ע"י עו"ד רינת יהב
נגד מדינת ישראל
ע"י עו"ד שרת אלישע אלעמי
המשיבה

החלטה

לפני עורך על החלטתו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט י. עטר) מיום 14/8/2022, שבה נקבע כי קיימות ראיות לכואורה וUILT מעוצר נגד העורר וכן שבה הורה לשחרר את העורר בפיקוח והשגחה צמודים של בנו.

בכתב האישום מייחסת לעורר עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בגין כך שבתאריך 21/8/14 בסמוך לשעה 13:25, הגע הנאשם לבניין מועצת שדות נגב כשבישותו בלון גז, לום ברזל ומציג, שאזותם הוציא מטה המטען של רכבו. כאשר עבדת המועצה ברכבה טויטו שאלת העורר למשיו, אימס עליה העורר בפגיעה שלא כדין בגופה, בגוף ובגוף של אחרים, בכך שאמר לה שהוא רוצה לפוצץ את הכל, ונכנס עם הטעם אל תוך משרדיו של ראש המועצה והוא שם. לאחר שעובדי המועצה הגיעו למקום וניסו להניא את העורר מלבצע את זמנו, בשלב מסוים עזב העורר מהמקום.

כאמור, בית משפט קמא נקבע כי קיימות ראיות לכואורה נגד העורר. כפי שצין בית משפט קמא בהחלטתו, הלכה למעשה ב"כ העורר איננה חולקת על העובדות המפורטות בכתב האישום, דהיינו עצם ההגעה של העורר למקום עם בלון הגז והפריטים הננספים, כמו גם האמירה המייחסת לעורר. בית משפט קמא הטיעים בהחלטתו כי לאור ההודעות של עדי התביעה וביניהם ברכבה טויטו ולאור אמרות העורר עצמו, העורר "הלכה למעשה מודה כי אימס לפוצץ עצמו בתוך משרדיה המועצה האזרחית וכי אף ביקש כי הנוכחים יעצבו את הבניין על מנת שלא יפגעו. די בכך כדי להקים תשתיית ראייתית לכואורת". נפסק לא אחת כי איומים על אחרים בפגיעה עצמית פונים [צריך להיות, נראה: עונם] להגדרת איום כהגדرتה בחוק. בנוסף, עצם האיום לפוצץ את עצמו עם הבניין ובתוך הבניין, מקיים את יסודות העבירה, גם אם האיום לא כלל איום בפגיעה באחרים". בית משפט קמא הוסיף כי אמנם קיימת מסוכנות מסוימת מן העורר, וכי שנקבע בהחלטה שניתנה ביום 22/8/14 בעמ"י 32975-08-14, בעניינו של העורר, בטרם הוגש כתב אישום נגדו. עם זאת, מעשי העורר היו על רקע של מצוקה קשה, העורר לא חף בפגיעה באחרים אלא בפגיעה עצמית ולכל היותר בפגיעה ברכוש ציבורי, ועל כן שוחרר העורר בפיקוח מלא, תמידי ורצוף של בנו.

עמוד 1

גם בדין בפני בית משפט קמא וגם בדיון בערר, הדגישה ב"כ העורר כי היא חולקת על קיומן של ראיותلقואורה, לאור הנסיבות האופפות את ביצוע המعيشים המិוחסים לעורר ובשים לב למצוקה שלא היה נתון ולכך שהוא למקום על מנת לפגוע בעצמו בגין אותה מצוקה, ולא על מנת לפגוע באחרים. לטענת ב"כ העורר, האמירה של העורר המិוחסת לו בכתב האישום כי הוא רוצה "לפוצץ את הכל", הוצאה מהקשרה ואין לפרשה פשוטה, שכן כל מטרתו של העורר הייתה אך לפגוע בעצמו, ולא היה בכךו פגוע במאן דהוא אחר. מכיוון שכך, לטענת ב"כ העורר, אין ראיותلقואורה לביצוע עבירה של איומים. פועל יוצא מכך, לטענת ב"כ העורר, לא קמה עילת מעצר נגד העורר. על כן, לא היה מקום להוראת בית משפט קמא כי העורר ישאה בפיוק ובהשגה מתמידים של בנו.

מנגד, ב"כ המשיבה בדעה כי יש לדחות את הערר, כי קיימות ראיותلقואורה וUILת מעצר, וכי אין מקום לשנות מהחלטתו של בית משפט קמא, מהניסיוקים שיפורטו בה.

לאחר שעניינתי בחומר החקירה ובחנתי את עדמות הצדדים, החלטתי לדחות את הערר.

בית משפט קמא הגיע בדיון למסקנה כי אמנים קיימות ראיותلقואורה וUILת מעצר כנגד העורר, אך עם זאת אין מקום למעצרו עד תום ההליכים אלא לשחררו בפיוק מתמיד (של בנו).

אכן, אין חולק כי המعيشים המិוחסים לעורר בוצעו על רקע של מצוקה נפשית קשה וכי העורר הינו אדם נורטטיבי אשר לא ביקש לפגוע באחרים, אלא בעיקר בעצמו, בגין המצוקה שאליה נקלע.

אף על פי כן, אין בכר כדי לשלול קיומן של ראיותلقואורה לביצוע עבירות האיומים המិוחסת לעורר.

כידוע, על פי סעיף 192 לחוק העונשין "המאים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה של אדם בדיון בגופו..., בנכסיו..., שלו או של אדם אחר, בכונה להפחיד את האדם או להקנito, דין...".

בפסקה הוטעם כי את התקיימות של האיום יש לבדוק לפי אמת מידת אובייקטיבית, דהיינו האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבות של אדם שנגדו הופה האיום (ראו למשל: ע"פ 103/88 **לייכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989), בפסקה 7 לחווות דעתו של השופט א' גולדברג ובפסקה 2 לחווות דעתו של השופט (כתוארו אז) א' ברק; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408 (1998) (להלן: "ענין חמדני"), בפסקה 6; ע"פ 4210/09 **ליין נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (25/11/09); ע"פ 5498/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6(4/11); ע"פ 12/5569 **אבו שמאללה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 12 (24/7/13)).

כן נקבע בפסקה כי בחינת תוכנו של ביטוי מסוים, אם הוא בעל תוכן מאים, אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערכת נסיבתי קונקרטי (ראו ע"פ 11/3140 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 12 (30/4/12)).

אשר לשאלת האם האים בפגיעה עצמית מהויה עבירה של איומים, הפסקה השיבה על כך בחיבור (ראו, למשל, והשוו: ת"פ 91/3376 **מדינת ישראל נ' דנציגר**, פ"מ תשנ"ב 4 167; בש"פ 05/4840 **מושאילוב נ' מדינת ישראל** (26/6/05)).

כמו כן, בפסקה הובהר כי היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד (או להקנito) מתקיים גם אם למאים הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתרות, עד כדי קרוב לוודאי, כי יש בהתנהגותו כדי להפחיד (או להקנito) - ראו, למשל, והשוו: **ענין חמדני**; רע"פ 04/2038 **лем נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס (4) 96.

כללו של דבר, קיימות ראיות לכואורה נגד העורר לביצוע העבירה של איום המוחסת לו, גם שמדובר באיום לפגיעה עצמית בעicker והגמ שהאים נבע ממצוקה פשוט.

לצד קיומן של ראיות לכואורה, קיימת גם עילת מעצר של מסוכנות, כפי שנקבע גם בהחלטה קודמת של בית משפט זה בעמ"ו 32975-08-14 מיום 22/8/2014.

עם זאת, הנسبות של המקירה דנא הן חריגות ומיוחדות, אין מדובר באיום מצד עבריין, כי אם איום מצד אדם נורמטיבי שנקלע למצוקה אמיתית קשה. בנסיבות העניין, העוצמה של עילת המעצר אינה גבוהה. על כן, אכן לא היה מקום להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים ודין היה בשחרורו בפיקוח של בנו, כדי לענות על עילת המעצר.

בנוסף לכך, כפי שגם ציין בית משפט קמא בסיפה של החלטתו, ככל שיעללה בידי העורר להציג ערבי או ערבים נוספים שיעוכלו לפיקח על תנועותיו, הוא יוכל לעשות כן, בכפוף לאמור שם.

סוף דבר, העורר נדחה.

המציאות מתבקשת להבהיר את ההחלטה מצדדים.

ניתנה היום, י"ד אלול תשע"ד, 09 ספטמבר 2014, בהuder הצדדים.